

Έξι ημέρες μετά, από τότε που είχε αποκαλύψει ο Ιησούς στους μαθητές Του ότι θα πάθει, θα θανατωθεί και θα αναστηθεί (Ματθ. 16,21), -για να γίνει απολύτως πιστευτός στη διδασκαλία Του, αλλά και για να προγευτούν τη δόξα Του και το ποιος πραγματικά είναι- παίρνει μαζί Του τρεις μαθητές, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη -οι οποίοι εθεωρούντο στύλοι της πρώτης Εκκλησίας και υπερείχαν των άλλων στη θερμότητα της πίστεως- και τους ανεβάζει σε ένα ψηλότερο -σε σχέση με τα άλλα- βουνό (πιθανότερα στο όρος Θαβώρ στη Ναζαρέτ). Εκεί μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Άλλαξε η όψη Του, καταλαμπρύνθηκε το πρόσωπό Του σαν τον ήλιο, και τα ενδύματά Του έγιναν φωτεινά και παντελώς άσπρα. Έδειξε δηλαδή στους τρεις αυτούς μαθητές [τρεις ήταν ο καλύτερος αριθμός και για να υπάρχει η μετέπειτα μαρτυρία για το γεγονός, και για να μην μαθευτεί γρήγορα, όπως τους υπέδειξε] τη δόξα της θεότητάς Του, μέρος μόνο βέβαια του θείου και απορρήτου κάλλους Του.

Αμέσως μετά τη μοναδική αυτή θέα, οι μαθητές πρόσεξαν δύο -τις μεγαλύτερες- μορφές της Π.Δ. να συνομιλούν με τον δοξασμένο Ιησού: Τον εις τον υπέρωτο θείο γνόφο εισελθών Μωυσή και τον πύρινο προφήτη Ηλία. Πώς αναγνώρισαν τους δύο αυτούς παλαιοδιαθηκικούς άντρες; Από ορισμένες χαρακτηριστικές ιδιότητές τους, που προ-εικονίζουν την επένεργεια της ακτίστου θείας Χάριτος στους αγίους των χρόνων της Εκκλησίας: (α) Το δέρμα δηλαδή του προσώπου του Μωυσή που ακτινοβολούσε -μετά την κάθοδό του από το όρος Σινά με τις πλάκες του Νόμου στα χέρια του, οπότε και χρησιμοποιούσε ένα κάλυμμα στις καθημερινές του σχέσεις (Εξόδου 34,29-35)- και (β) από το άρμα από φωτιά και τον πύρινο ανεμοστρόβιλο, δια των οποίων αναλήφθηκε ο προφήτης Ηλίας στον ουρανό (Βασιλ. Δ΄ 2,11). Ο Μωυσής είναι ο εκπρόσωπος του Νόμου και ο Ηλίας των προφητών. Φαίνεται έτσι -και φάνηκε και τότε στους μαθητές- πόσο υπέρτερος σε αξία είναι ο Ιησούς, αφού γι' αυτόν εξάλλου οι προφύτες προείπαν -όλος δηλαδή ο Νόμος και οι προφύτες της Π.Δ. στον Χριστό καταλήγουν- και τον ευχαριστούσαν για τη θυσία Του, στην οποία επρόκειτο Αυτός οικειοθελώς να οδηγηθεί, υπέρ της σωτηρίας του κόσμου. Ο ευαγγελιστής Λουκάς μάς αποκαλύπτει ότι μιλούσαν για το θάνατό Του, που έμελλε να πραγματοποιηθεί στην Ιερουσαλήμ (9,31). Είναι επομένως ο Χριστός κύριος της ζωής και του θανάτου, αφού: (α) καταδεικνύεται στην παρούσα ευαγγελική διήγηση πως επειδή ως Θεός θέλει -και μόνο- οδηγείται στο Σταυρό, αλλά και (β) επειδή αποδεικνύεται δια του ανωτέρω διαλόγου η αθανασία των ψυχών (των προ πολλού τεθνεώτων δηλαδή συγκεκριμένων προφητών, που διελέγοντο όμως μετά του Ιησού) και ότι η συνείδηση δεν εξαλείφεται μετά θάνατον.

Τότε έλαβε το λόγο ο Πέτρος και είπε στον Ιησού: «Κύριε, καλό είναι να μείνουμε εδώ (αφού έχουμε μαζί μας ως ασφάλεια και τον νικήσαντα τη δύναμη των Αιγυπτίων Μωυσή, και τον εξ ουρανού πυρ καταγαγών Ηλία). Αν εσύ θέλεις (διορθώνει την προηγούμενη ατομική του αυθαιρεσία και υπόδειξη), ας κάνουμε εδώ τρεις σκηνές (χάριν των υψηλών επισκεπτών, σύμφωνα με τις επικρατούσες συνήθειες), μια για σένα, μια για τον Μωυσή, και μια για τον Ηλία» -Μην υπάγεις επομένως, στην ουσία του λέγει, στα Ιεροσόλυμα, όπου και θα πάθεις, όπως πολλές φορές μάς έχεις διαβεβαιώσει (βλ. και Μάρκ. 8,33). Αλλά και για άλλο, πολύ σοβαρό λόγο, ο Πέτρος ζήτησε την παραμονή όλων εκεί. Διότι ευρέθησαν οι

μαθητές μέσα στην άκτιστη δόξα του Θεού (“καθώς ηδύναντο”) και η ενεργειακώς αισθητή Χάρη και δύναμη του Θεανθρώπου ήτο μοναδική, και ανεπανάληπτη γι’ αυτούς, προς στιγμήν. Και λέμε ‘προς στιγμήν’, αφού μόνο κατά την Πεντηκοστή (και στο εξής) δοκίμασαν εκ νέου οι μαθητές του Κυρίου μια τέτοια θεία εμπειρία, που τους συνόδευε πλέον στη ζωή και το έργο τους.

Ενώ δε ο Πέτρος ακόμη μιλούσε, ένα σύννεφο φωτεινό -σημάδι θείας παρουσίας και δόξας του Θεού: Άλλωστε, δεν μπορεί να αντέξει ακάλυπτα τις Θεοφάνειες ο αδύναμος άνθρωπος- τούς εσκίασε (τον Ιησού και τους συνομιλούντες μαζί Του). Και μια φωνή από το σύννεφο (ώστε δια της νεφέλης και της φωνής να βεβαιωθούν ότι μιλάει ο Θεός) έλεγε: «Αυτός είναι Ο Υιός μου ο αγαπητός (ενάρθρως, ο Μονογενής δηλαδή κατά τη θεία φύση Του, όχι όπως εμείς με ηθική μόνο έννοια), ο εκλεκτός μου, και στον οποίον ευαρεστήθηκα (στον οποίον αναπαύομαι κατά την επί γης παρουσία και το έργο Του). Αυτόν να ακούτε». Επαναλαμβάνονται, μετ’ εμφάσεως, τα λόγια του Θεού Πατέρα κατά τη Βάπτιση του Λυτρωτή, προστιθεμένου μόνο τού: “Αυτού ακούετε” (δηλαδή ο Χριστός συμπληρώνει και τελειοποιεί τη διδασκαλία του Μωυσή, είναι το πλήρωμα πλέον του Νόμου και των Προφητών, αφού και η διδασκαλία ολόκληρης εξάλλου της Π.Δ. δεν είναι παρά παιδαγωγός εις Χριστόν και προετοιμάζουσα τον δρόμον Αυτού.

Και όταν άκουσαν οι μαθητές τη φωνή, και είδαν και τη νεφέλη, έπεσαν με το πρόσωπο στη γη και φοβήθηκαν πολύ. Φοβήθηκαν και προσκύνησαν ταυτόχρονα τον Πατέρα και τον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό, όταν διαπίστωσαν ότι δεν είχε μόνο ανθρώπινο, αλλά και θείο και ένδοξο μεγαλείο. Και αφού τους πλησίασε ο Ιησούς, τους άγγιξε (διαλύοντας με την ψαύση την φοβική τους έκπληξη) και είπε: «Σηκωθείτε και μη φοβάστε». Όταν δε σήκωσαν τα μάτια τους, δεν είδαν κανένα, παρά μόνο τον Ιησού. Κατάλαβαν επομένως ότι ο Ιησούς είναι ο περί ου ο λόγος Μεσσίας και όχι ο Μωυσής ή ο Ηλίας. Και ότι όχι μόνο έπρεπε να τον ακούνε, αλλά και ότι όντως είχε δίκιο όταν έλεγε πως επρόκειτο να πάθει και να πεθάνει παίρνοντας πάνω Του τις αμαρτίες του κόσμου. Ότι θα κρυβόταν από τα μάτια των πολλών η δόξα Του, κατά το πάθος Του. Και ότι πολλοί, άγευστοι από το σχέδιο του Θεού άνθρωποι, θα τον θεωρούσαν -όπως και τον θεωρούν- έναν απλό κατάδικο επί του σταυρού, ίσως επαναστάτη φιλόσοφο, σοφό εκ του λαού, ή ζηλωτή ηθικοθρησκευτικό εβραίο και τίποτε παραπάνω. Και όλα αυτά συνέβαιναν στις καρδιές των τριών κορυφαίων αποστόλων, ενόσω τα άστατα πνευματικά σημεία των καιρών ανέτειλαν από μακριά και η σατανική καταϊγίδα άρχιζε να απειλεί, με την προετοιμαζόμενη σύλληψη και το θείο πάθος Του, το έργο του Κυρίου και των αποστόλων.

Και ενώ κατέβαιναν από το βουνό, ο Ιησούς τούς πρόσταξε: «Μην πείτε σε κανέναν (ούτε στους υπολοίπους μαθητές) για το όραμα αυτό (εδώ με την έννοια του θεάματος δια των οφθαλμών, του πιστοποιημένου δια της οράσεως), ΕΩΣ ΟΤΟΥ ο Υιός του ανθρώπου αναστηθεί εκ των νεκρών» [Υπήρχε ο φόβος μήπως παρεξηγήσει ο λαός τον Ιησού, ήτοι: οι πιστοί σ’ Αυτόν να τον θεωρήσουν ως κοσμικό Μεσσία και πολιτικό απελευθερωτή από τους Ρωμαίους, ενώ οι άπιστοι να αποθηριωθούν εναντίον Του]. Μιλώντας έτσι ο Ιησούς, εννοούσε ότι οι μαθητές Του όφειλαν, ΜΕΤΑ την ανάστασή Του, να διαδώσουν το γεγονός και την εμπειρία τους

από τη Μεταμόρφωση, ώστε να καταλάβουν οι ακροατές του κηρύγματός των πως, ο εκτελεσθείς δια του σταυρού Ιησούς, πράγματι ήταν και είναι ο Υιός του Θεού και, έχοντας ακράδαντη πίστη σ' Αυτόν, ακολουθώντας δε τις εντολές Του, εύρουν το μέγα έλεος και κερδίζουν την υπεσχημένη απ' Αυτόν αιώνια ζωή.

Άλλωστε το κήρυγμα, και η μοναδική σε ποιότητα και θείο σθένος διδασκαλία των αποστόλων, συνοδευόταν, δια του Πνεύματος του Αγίου, από θαύματα και σημεία πρωτάκουστα και δυναμικά, δια των οποίων, το σκάνδαλο το δια του Σταυρού, ερμηνευόταν ως αναγκαίο και απολύτως ζωτικό για το μεσιακό έργο του Θεανθρώπου και τη λύτρωση των ανθρώπων.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Αποστολικής Διακονίας, 2009

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Π. Ν. Τρεμπέλα, εκδ. Ο ΣΩΤΗΡ, Αθ. 1989

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ, Βαρθολομαίου Γεωργιάδου, επισκόπου Κορίνθου, εκδ. 'Δημιουργία', Αθ. 1992

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ, Ιωάννη Δ. Καραβιδόπουλου, εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλ. 1988